

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ἄφου τὸ σπουδαιότερον καὶ τὸ πλέον σφοδρὰς συγκινήσεις παρέχον θέατρον τοῦ πολέμου ἐτελείωσε μετὰ βραχυχρόνιον διάρκειαν, ἡ προσοχὴ τοῦ κοινοῦ ἤρχισε ν' ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῶν συνήθων ἡρεμωτέρων θεαμάτων τῆς θερινῆς ἐποχῆς.

Τὰ θερινὰ θεάτρα ἀργοῦσιν ἐν Ἀθήναις, μολοντί ὁ καύσων, τὰ ἔντομα, ὁ κανιορτός, τὰ παγωτά, αἱ ἐκ τῶν θησιμακίων ἀναθυμιάσεις, τὰ θαλάσσια λουτρά Ἀθηνῶν καὶ ὅλα τὰ κρεπόμενα τοῦ θεοῦς ἐτέθησαν ἤδη εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Μόνον τὰ δύο λαϊκὰ θεάτρα τῆς παντομίμας λειτουργοῦντα ἤδη ἀφότου ὑπῆρχον ἀκόμη χιόνες ἐπὶ τῶν ὄρεων, ἐλκύουσιν καθ' ἐσπέραν πλῆθος ἀπειρον μικροσκοπικῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ θεατῶν, αἵτινες μετὰ θαυροβώδους καὶ ταρταρείου συγκινήσεως ἔχουσι τὸ θάρρος νὰ παρίστανται εἰς τὴν διακοσιούστην ἐξόρυξιν τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Βελισσαρίου καὶ εἰς τὴν τριακοσιούστην ἀνεύρεσιν τῆς Γενοβέρας ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς.

Τὸ ἀληθές εἶνε ὅμως ὅτι ἂν δὲν ἐπῆρχοντο αἱ ἔκτακτοι αὐταὶ πολιτικαὶ περιστάσεις, ἡ ἐναρξὶς καὶ τῶν ἄλλων θερινῶν θεατρῶν θὰ ἦτο ἤδη γεγονός τετελεσμένον. Εἰς δραματικὸς ἑλληνικὸς θίασος, ὁ Μέγαλρος, τῶν ἀδελφῶν Ταβουλάρη εἶνε βέβαιον ὅτι πρόκειται μετ' ὀλίγου νὰ δώσῃ σειρὰν πρᾶσάσεων εἰς τὰ Ὀλύμπια. Κἄτι λέγεται ἐνταυτῷ καὶ περὶ ἰταλικοῦ μελοδράματος καὶ γαλλικοῦ κωμειδουλίου, πλὴν τὰ λεγόμενα εἶνε ἀκόμη ἀσαφῆ καὶ ἀόριστα.

Ἐν τούτοις, πρῶτον πάντων τὸ Φάληρον ἤρχισε νὰ δίδῃ σημεῖα ζωῆς, τὸ Φάληρον τὸ ἐκπεπτωκὸς μὲν ἀπὸ τοῦ πρώτου μεγαλείου, διατηροῦν ὅμως τὰ θέλητρα τῆς δράσου, τῆς ὑγιεινῆς θαλασσίας αὔρας, τῶν λουτρῶν, τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, τῶν εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ παρὰ τὸ φλοισβίζον κύμα δεῖπνων. Τὴν ἐσπέραν τῆς σήμερον δίδεται ἐν τῷ αὐτόθι θεάτρῳ ἡ δευτέρα παράστασις περιεργατάτων ἐναερίων γυμνασμάτων ὑπὸ τῆς διασήμου ἰσπανίδος δεσποινίδος Ἀδέλας Γαρσία ὃ Τσίκο ἐπιλεγομένης «Ὁ Μαργαρίτης τῆς Ἀνδαλουσίας».

Ἡ δεσποινὶς φέρουσα τὸ ποιητικὸν τοῦτο ὄνομα, τὸ ὑπενθυμίζον γνωστοτάτους στίχους τοῦ Μυσσέ,

... Quand tu pensas faire mourir,
O ma perle d'Andalousie,
Ton vieux mari de jalousie
Et ton jeune amant de plaisir

ἐκτελεῖ, ὡς βεβαιούσι καὶ πιστοποιοῦσιν ἀποσπάσματα ἐκ διαφόρων εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων εἰς φύλλον ἐν ἀναδημοσιευμένα, πολλὰ λίαν περίεργα καὶ πρωτοφανῆ γυμνάσματα ἐναερία, εὐστρωφίας, ἐπιδειξιότητος καὶ δυνάμεως ἐκτάκτου, μετὰ τοῦ συντρόφου τῆς κυρίου Κλάρκ καὶ ἑνὸς παιδίου. Προσθετέον ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἀδέλα φημίζεται καὶ ἐπὶ καλλιγῆ, ὡς πᾶσαι αἱ προνομιοῦχοι συμπατριώτιδες τῆς, δὲν εἶνε δὲ ἀπίθανον νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα τῆς πρὸς πίστωσιν. Ὡστε ἡ τῆς ἐσπέρας ταύτης παράστασις ἔσται μίξ τῶν πρώτων φληρικῶν διασκεδάσεων καὶ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην δὲν θὰ παραμελήσωσιν οἱ πολυάριθμοι θαμῶνες τῆς προσφιλοῦς ἀκτῆς.

Ἀξενόμα

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Πατρίδα μου, πατρίδα μου γλυκεῖα
εἶπ' ὁ γιατρός αὐτὸς ποῦ σ' ἀντικρύζει,
κί' ἔσαις ζωαὶς σοῦ παίρνει ἡ Τουρκιὰ
τούσαις ζωαὶς ἐκεῖνος σοῦ χαρίζει.

Κ' ἔχει ὁ γιατρός ἀχόρταγη ἐλπίδα
λευγαρωμένη ἀγάπη, μοναχί,
τὴν ἐπιστήμη, ναί, καὶ τὴν πατρίδα
τὴ μὲν ἔς τὸ νοῦ, τὴν ἄλλη ἔς τὴν ψυχῆ.

Ἡ μάχη ἀρχινᾷ—τὰ παλληκάρια
μέσα ἔς τὰ βόλτα πέφτουνε μὲ βιά
καὶ σφάζονται καὶ σφάζουν σὰν λιοιτάρια
μονάχα γὰρ νὰ δώξουν τὴ σκλαβιά.

Κί' ὅταν τὰ χέρια πλέον ἀπακάνουν
καὶ κορμασθῆ ἔς τὰ στήθια ἡ προή,
τὸ βόλι τοῦς περρῆ, μὰ πρὶν πεθάνουν,
πάλι ὁ γιατρός τοῦς δίνει τὴ ζωή.

Πάλι ὁ γιατρός ἔς τὴ μάχη θὲ νὰ φέρῃ
τὰ πληγωμέν' ἀνδρεῖά σου παιδιὰ
μὲ τὸ σπαθὶ ἀκούραστο ἔς τὸ χέρι,
μὲ τὴν ἐλπίδα μέσα ἔς τὴν καρδιά.

Κί' ἂν τὸ γιατρό, πατρίδα μου γλυκεῖα,
φαρμακεμένο βόλι τὸν ξαπλώσῃ,
χίλταϊς ζωαὶς σοῦ παίρνει ἡ Τουρκιὰ
μαζὴ μὲ τὸ γιατρό ποῦ θὰ σκοτώσῃ.

Guettiere

ΔΟΣΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΕΣΟΝΤΑΣ

Αἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἡμῶν φύλλον ἐν τῇ Δ' σελίδι ὑπὸ τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων δημοσιευθεῖσαι δύο στροφαὶ πλήρεις ὁμολογουμένως αἰσθημάτων καὶ ἀρμονίας, γραφθεῖσαι παρὰ τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Γ. Δροσίνη, ἐμελοποιήθησαν ἀμέσως παρὰ τοῦ γνωστοῦ ἐνταῦθα καὶ διακεκοιμένου μουσικοδιδασκάλου κ. Γεωργίου Λαμπίρη.

Ὁ κ. Λαμπίρης ἀκάματος εἰς τὸ ἔργον του οὐδέποτε ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν παρέλειψεν εἰς πᾶσαν κρίσιμόν τινα ἐθνικὴν περιστάσιν νὰ συντελέσῃ διὰ τοῦ ἔργου του εἰς τὴν ἔξαρσιν τοῦ κοινῆ φρονήματος καὶ εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν. Πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἐπὶ πατριωτικῶν θεμάτων μουσικαὶ αὐτοῦ συνθέσεις ἐγένοντο δημοτικωτάται, τῆς αὐτῆς δὲ ἀνεμφιβόλως θὰ τύχωσιν ὑποδοχῆς καὶ αἱ δύο τελευταῖαι, δηλαδὴ τὸ πρό τινων μηνῶν συντεθὲν παρ' αὐτοῦ θούριον

Εἰς τὰ σύνορα, ἐμπρός! καὶ ἡ μελωδία περὶ τῆς ἀνωτέρω γίνεται μνεῖα καὶ ἤτις ἀφιερῶται «τοῖς ὑπὲρ πατρίδος πασοῦσιν εἰς τὰ θεσσαλικὰ πεδία κατὰ μῆνα Μαΐου 1886». γλυκύτερον ὁμολογουμένως καὶ περιπαθέστατον ἔργον. Ἀμφοτέρως τὰς συνθέσεις ταύτας ἐκτυπώνει καὶ δημοσιεύει μετ' ὀλίγον ὁ κ. Λαμπίρης ἰδίᾳ δαπάνῃ.

Ἄξις

ΒΙΒΛΙΑ

Τὸ ἐπίθιτον ἀνάμασι ἐκόλλησε πλέον εἰς τὰ καταστήματα τοῦ φιλοπόνου ἐκδότου κ. Κωνσταντινίδου, ὅπως ἡ μελάνη κυλλᾷ ἐπὶ τῶν πλακῶν τῶν πεστηρίων του. Τὸ σπουδαιότατον ἔργον τῆς ἀνατοπώσεως τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ κ. Παπαρηγοπούλου καὶ τῆς κατὰ χιλιάδας ἀντιτύπων χάρις εἰς τὸ εὖνων διαδόσεως αὐτῆς χωρεῖ ἐπὶ τὰ πρόσφ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Ἐπερατώθη ἤδη ὁ Α' τόμος καὶ ἤρξατο ὁ Β'. οὐ ἐξαιτιώθη τὸ ἀ. φυλλάδιον ἀπὸ τὰς ἀρχῆς τοῦ παρόντος μηνὸς περιέχον καὶ νωστὶ παρὰ τοῦ συγγραφέως συντεθέντα ἐμβριθέστατον πρόλογον τοῦ Β'. τόμου, μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἐκδίδεται καὶ τὸ β'. φυλλάδιον. Ἄξιον σημειώσασθαι εἶναι ὅτι εἰς τὰ φυλλάδια ταῦτα, κατὰ σύμπτωσιν ἀγνώστην, περιγράφονται αἱ ἀθάνατοι νίκαι τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τὸ φυλλάδιον κόπτεται ἀκριβῶς εἰς τὴν μάχην τῶν Γαυγαμήλων...

Ἄριστος... Κάποιος ἰσχυρίζεται ὅτι ἂν περιοριζότο εἰς τὴν μάχην ταύτην ὁ φίλος διευθυντὴς τῆς «Νέας Ἐφημερίδος», ἢ ἐτρέπετο ἀμείψως εἰς ἀνάνδρον φυγὴν.
— Διὰ τί; ἔρωτά τις ἀπορῶν.
— Διότι ἅμα ἤθελεν ἀκούσει τὴν λέξιν Γαυγαμήλα θὰ ἐνόμιζεν ὅτι δλακτοῦν οὐλοὶ λυσσατρῖνοι καὶ θὰ ἔφευγον.

Ἰδιαίτερως μνεῖας εἶνε ἀξία καὶ ἡ παρὰ τοῦ βιβλιοπώλου κ. Μπέκ ἐκδομένη ἱστορία τῆς Ἑλλάδος τοῦ κ. Σπυρ. Π. Λάμπρου. Ἐκτεκτός εἶνε ἡ φιλοκαλίᾳ μετ' ἧς ἐκτυπῶται τὸ ἀκριβότατον καὶ χρησιμώτατον τοῦτο σύγγραμμα κοσμοῦμενον διὰ πλείστων ὄσων καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, ἐν αἷς καὶ πολλαὶ ὁλοσέλιδοι. Εἰς ἐν τῶν τελευταίων φυλλαδίων ἡ εἰκὼν ἡ παρὸς τὸν Δαρτεῖον ἦτον ὅλη μία ἀκτινοβολία μαγικῆ καὶ γοητευτικῆς ἰδίως κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως τοῦ χρυσοῦ, χάρις εἰς τὸν χρυσοποιικίτον κίνδυνον τοῦ Πέρσου μονάρχου. Τὰ μέχρι τοῦδε 12 φυλλάδια φθάνουσι μέχρι τῶν Μεδικῶν. Ἡ ἱστορία αὕτη ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀρχομένη θὰ φθάσῃ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ παραλειφθῶσι τὰ τελευταία εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος συλλαλητήρια, οὐδ' ἡ ἐν τῇ βουλῇ ἀγόρευσις τοῦ τουργομάχου κ. Τράκ.

Καλλιόπη

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τῆς Ἡρακλῆος τῆς Σύρου:
«Διερχόμεθα αὐτὰς τὰς ἡμέρας μετὰ καύσωνος, ὀλίγη μὲς ἐπεσκέφθη βροχὴ, ἀλλὰ δὲν ἰσχυρεν ἐπὶ πολὺ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἰσχυροτέρων οὐσῶν σποράδην τὴν ἀτμοσφαιραν σύννεφά τινα ἐπισκέπτονται, ἀλλ' οὐδεμίαν δύναμιν ἔχοντα, ὡς μὴ φέροντα μετ' ἑαυτῶν τι διαλύονται περραχόμενα εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν.»

Ἐκ τοῦ προγράμματος τοῦ ὑποψηφίου κ. Ἄζα, δημοσιευθέντος ἐν τῇ Θεσσαλιώτιδι Καρδίτῃς:
«Εἶδοποιῶ δὲ καὶ ὅλους τοὺς συνεπρωχιώτας μου, ὅτι ἐγὼ εἶμαι πτωχὸς καὶ δὲν ἔχω ἐξοδὸν διὰ σημαίας, ὥστε

ἕκαστος δύναται νὰ πάρῃ ἐξ ἰδίων του ἕνα ροῦπι Μπουχασὶ νὰ θέσῃ ὅπου θέλει πρὸς διάκρισιν τῶν ἄλλων ὑποψηφίων, διότι ἀγῆκει εἰς ἡμᾶς τὸ κόκκινον.»

Ἐκ τοῦ Πολίτου Τριπόλεως:
«Ποικιλογενεῖς παρέαι, νήφουσαι ἢ ὑποβεβρεγμέναι, χυρτοστεφεῖς ἢ σὺβαροποιούμεναι περιήρχοντο τὰς διαφόρους χοροθεσίας θανυμάζουσαι ἢ ἀπατροπιαζόμεναι τὰς λευχειμονούσας καὶ πλεξιδοκόμους οἰκοκυρὰς σὺν ταῖς οἰκοκυροπούλαις, αἰτινες ὑπὸ ὀξύφθογγα ἄσματα ἀναγόμενα εἰς τὸ διάττανον τοῦ ξελαρυγγίσματος ἀναλόγως τοῦ ἀκροατηρίου, ἐχόρευον ἐν κανονικῷ ρυθμῷ ἐντοπίους χοροὺς, ἐνῶ τὸ ἀναπόφευκτον ἐκεῖ που ἐγγύς ἀκάτω μεριὰ καὶ μέσῃ ἐτίθει εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν τὴν προτίμησιν τῶν θεωμένων μετὰξὺ χοροῦ καὶ Βακχείου νάματος.»

Ἐκ τῆς Θεσσαλιώτιδος Καρδίτῃς:
«Οὐτιδανοὶ! καὶ θεωρεῖτε τὴν Ἑλλάδα ὡς τιμᾶριον; καὶ θεωρεῖτε τὸν Λαόν τῆς Ἑλλάδος τὸσον κοῦφον καὶ τῶν Φελλάχων Φελλαχέστερον ἵνα ἀνευ ὀδύνης καὶ ἀνευ αἰματοχυσίας κείρητε αὐτὸν ἄχρως ἰστέων;»

Ἐκ τῆς αὐτῆς:
«Πῶς λοιπὸν τῶρα διαγαυγίζεις, Ἰουδα παρῆνομε, ὅτι ἡ Ἑλλὰς σήμερον ὅπου ἔχει εἰς τὰ ὅπλα 100 χιλιάδας μυρμιδόνων δὲν εἶνε ἰκανὴ νὰ πολεμήσῃ;»

Ἐκ τῆς αὐτῆς:
«Νομίζεις ὅτι διὰ τῶν παρασκηνίων τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς θὰ πκτήσῃς ἐπὶ τῶν στέρνων τῆς δυσμοίρου Ἑλλάδος;»

Ἐκ τοῦ Φανοῦ τῆς Σύρου:
«Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ἦν διέρχεται ἡ πολιτεία εἶνε τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, πολλοὶ δὲ τὴν σημερινὴν ταύτην οἰκονομικὴν κρίσιν μεταχειρίζονται ὡς σφυρίον καὶ δι' αὐτοῦ σφυρηλατοῦσι τὰς κεφαλὰς τῶν κυβερνῶντων.»

Ἐκ τοῦ κῦτοῦ:
«Ἡ παρελθούσα Δευτέρα ἦτο ἡμέρα ἀποφράς, ἡμέρα κακῆ, ἡμέρα ἣτις δίδει οὐχὶ μόνον εἰς ἡμᾶς πλουσίαν τροφὴν συζητήσεων, ἀλλὰ τὰ τελεσθέντα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑποχρεῶνον τὸν ἀμερόληπτον ἱστοριογράφον νὰ δώσῃ πολλὰς πολλὰς καὶ διαφόρους ἐπωνυμίας εἰς τοὺς συγχρόνους ἡμᾶς, τοὺς δὲ σήμερον κυβερνῶντας νὰ βαπτίσῃ διὰ προδοτικῶν καὶ οὐτιδανῶν ἐπιθέτων.»

Ραιεσοχημτη

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ. — Ἀπόψε ὁ Λεκατσᾶς ὡς Ρισελιέ, διλαδὴ μοναδικὴ καλλιτεχνικὴ εὐκαιρία.